

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **R. M.**, zastoupeného JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem se sídlem v Týništi nad Orlicí, Mírové náměstí 232, proti žalovanému **řediteli Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje**, nábřeží U Přívozu 122/4, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 5. března 2010, č.j. HSHK-158-8/2010, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný shora označeným rozhodnutím změnil rozhodnutí ředitele kanceláře žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 29. 5. 2008, č.j. HSHK-437/2008-KŘ v celém rozsahu jeho výrokové části následně:

I. Průměrný hrubý měsíční příjem odvolatele pro výpočet náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle ustanovení § 103 zákona o služebním poměru činí 30.221,-- Kč pro rok 2007 a 31.128,-- Kč pro rok 2008.

- II. Náhrada za ztrátu na služebním příjmu se odvolateli poskytuje měsíčně ve výši 17.606,-- Kč pro rok 2007 a ve výši 18.231,-- pro rok 2008.

Ve včas podané žalobě vznesl žalobce čtyři žalobní námitky. V první z nich namítal, že z výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda zůstává v platnosti závěrečná část pojednávající o průměrném měsíčním příjmu pro rok 2008. Žalovaný se dle jeho názoru neřídil pokyny krajského soudu vyslovenými v předcházejícím zrušujícím rozsudku v této věci.

Ve druhé žalobní námitce žalobce uvedl, že žalovaný stejně jako prvoinstanční správní orgán nesprávně určil okamžik, kdy mu vznikla škoda a tím nesprávně určil rozhodné období pro zjištění výše průměrného příjmu pro určení výše náhrady ztráty na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě. Oběma správními orgány byl za okamžik vzniku škody vzat den 31. 5. 2007 a tudíž za rozhodné období vzaly první čtvrtletí roku 2007. To je však dle žalobce v rozporu s § 102 odst. 2 věty první zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), podle něhož při další neschopnosti ke službě z důvodu téhož služebního úrazu nebo nemoci z povolání se vychází z průměrného služebního příjmu příslušníka před vznikem této další neschopnosti ke službě. Opakovaná neschopnost ke službě pramenící ze služebního úrazu ze dne 12. 6. 2003, jež nakonec vyústila i v žalobcovo propuštění, totiž nastala dne 15. 1. 2007. Dle žalobce tak v souladu s citovaným ustanovením mělo být za rozhodné období vzato 4. čtvrtletí roku 2006, neboť to bezprostředně předcházelo datu, kdy k další neschopnosti ke službě došlo.

Dále žalobce napadl i správnost výpočtu služebního příjmu, při němž žalovaný vycházel z ustanovení § 355 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Žalovaný měl dle žalobce nesprávně dovodit, že první varianta, tedy že se má vycházet z příjmu, kterého příslušník dosáhl na začátku období, je zákonem preferovaná. Z toho pramení i výsledek, kdy žalovaný vypočetl služební příjem ve výši 30.221,-- Kč, tedy nižší, než měl žalobce mít podle služebního zařazení, tedy 31.970,-- Kč. Žalovaný měl správně při určování průměrného služebního příjmu vycházet dle žalobce z druhé varianty stanovené § 355 odst. 2 zákoníku práce, tedy z pravděpodobného příjmu. Tento postup by zohledňoval i ty složky příjmu, jež v období 1. čtvrtletí 2007 neobdržel, ale obvykle byly příslušníkům vypláceny. Při tomto postupu opomněly správní orgány započíst do jeho příjmu i nemocenskou, jež dle zákona o služebním poměru je pro účely výpočtu náhrady ztráty na služebním příjmu služebním příjmem. Dle žalobce je za výdělek nutno považovat i další odměny poskytované zaměstnanci za práci, tedy i prémie, jež se vyplácejí každoročně a to až po období, jež bylo použito pro výpočet průměrného příjmu. Tento postup by dle názoru žalobce věrněji odrážel jeho skutečné příjmy a naplňoval by smysl náhrady za ztrátu na služebním příjmu, jímž je skutečnost, že u poškozeného by nemělo vlivem služebního úraz dojít ke snížení životní úrovně. Přitom žalobcem navrhovaná varianta byla zohledněna v rozhodnutí ředitele kanceláře žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 24. 8. 2007.

Postup použitý v tomto rozhodnutí měl být použit i v případě žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž žalovaný tento rozpor nevysvětlil.

Vzhledem k tomu, že v 1. čtvrtletí roku 2007 pobíral žalobce stále služební příjem, neměl být použit dle jeho mínění výpočet pravděpodobného výdělku dle § 355 odst. 2 zákoníku práce, ale vypočítán průměrný služební příjem z daného služebního příjmu v tomto období. V něm mu totiž nebyla vyplácena nemocenská, ale služební příjem na základě § 124 odst. 5 písm. b) zákona o služebním poměru. Výše služebního příjmu byla určena rozhodnutím ze dne 1. 1. 2007 a 28. 2. 2007, dále výpočtem náhrady za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě a rozhodnutím ze dne 24. 8. 2007. Náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě je peněžité plnění poskytované ve výši a za podmínek zákona o služebním poměru, a proto je služebním příjmem dle § 112 odst. 1 téhož zákona. Podle toho měl činit žalobcův služební příjem v měsíci leden 2007 37.500,-- Kč a v měsících únor a březen 2007 42.054,-- Kč.

V poslední žalobní námitce brojil žalobce proti postupu žalovaného spočívajícího v tom, že mu od průměrného měsíčního služebního příjmu odečetl poměrnou část minimální mzdy, dle žalobce na základě nepřípustného extenzivního výkladu § 103 zákona o služebním poměru. V jeho odstavci 1 je uvedena podmínka nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, a to, že příslušník musí být buď výdělečně činný nebo pobírat některou z uvedených sociálních dávek. V odst. 2 je uvedeno: „Za dosahovaný výdělek se považuje výdělek alespoň ve výši minimální mzdy ...“ Jelikož sociální dávky nejsou výdělkem, nelze u těchto dávek vycházet z minimální mzdy, a proto nelze odečítat minimální mzdu při pobírání sociálních dávek. Tento závěr dle žalobce potvrzuje i poslední věta § 103 odst. 2 zákona o služebním poměru, v níž je uvedeno: „Z minimální mzdy se vychází též v případě, že skončila výplata podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci z důvodů uplynutí doby, po kterou se podpora v nezaměstnanosti nebo podpora rekvalifikace poskytuje“, tzn. že z minimální mzdy se vychází až po skončení výplaty sociálních dávek. Žalovaný dle žalobce měl v této otázce, která je upravena zákonem o služebním poměru, chybně aplikovat ustanovení § 71 zákoníku práce. Takový nepřípustně extenzivní výklad však zasahuje nepřípustným způsobem do jeho práv a je v rozporu se zákonem o služebním poměru.

Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

K žalobě podal žalovaný podrobné vyjádření, které v řadě částí korespondovalo s obsahem odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o první žalobní námitku uvedl, že formulace žalobcem napadeného výroku rozhodnutí vyplývá z procesních možností daných § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru. V přezkoumávané věci žalovaný u prvoinstančního rozhodnutí změnil v celém rozsahu jeho výrokové části, tzn. fakticky je v plném rozsahu nahradil

novým zněním. Obsah výroku rozhodnutí formuloval tak, aby bylo zcela zřejmé, že kromě skutečnosti, že se žalobci poskytuje náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, byl stanoven i průměrný hrubý měsíční příjem, z něhož se při výpočtu zmíněné náhrady vychází, jakož i náhrada sama. Dle názoru žalovaného při formulaci výroku postupoval plně v souladu s doporučeními krajského soudu obsaženými v jeho předcházejícím zrušujícím rozsudku ve věci.

Pokud jde o druhou žalobní námitku, žalobce dle žalovaného zaměňuje dva samostatné druhy náhrad, na které má příslušník, který utrpěl služební úraz, nárok. A to náhradu za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti příslušníka ke službě (§ 102 zákona o služebním poměru) a náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti příslušníka ke službě (§ 103 zákona o služebním poměru). Ustanovení § 102 odst. 2 citovaného zákona nelze pro rozhodnutí dle § 103 použít. Je pravdou, že žalobce byl od 15. 1. 2007 do 31. 5. 2007 neschopen služby v důsledku služebního úrazu ze dne 12. 6. 2003. V přezkoumávané věci bylo rozhodováno v souladu s § 103 zákona o služebním poměru o náhradě za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě. Ta byla ukončena 31. 5. 2007. Datem rozhodným pro určení vzniku škody pro tuto náhradu je tedy den následující a to 1. 6. 2007, tedy den kdy u žalobce došlo ke ztrátě příjmu. Proto bylo nutno vyjít z průměrného služebního příjmu za 1. čtvrtletí roku 2007 jako čtvrtletí, které tomuto datu předcházelo. Jak vyplývá i z názvu předmětné náhrady, je poskytována až po skončení pracovní neschopnosti, tedy po 1. 6. 2007.

Své vyjádření ke třetí žalobní námitce rozdělil žalovaný do čtyř částí. V první části namítal, že žalobce znovu zaměňuje dva shora uvedené samostatné druhy náhrad. Žalovaný neopomněl do žalobcova příjmu započíst i nemocenské dle § 102 odst. 2 věty poslední zákona o služebním poměru, neboť toto ustanovení na daný případ, kdy je rozhodováno o náhradě za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě vůbec nedopadá.

Protože zákon o služebním poměru neupravuje konkrétní způsob výpočtu této náhrady, použily správní orgány příslušná ustanovení zákoníku práce. Jelikož žalobce v rozhodném období neodpracoval alespoň 21 dnů (protože byl od 15. 1. 2007 do 31. 5. 2007 neschopen ke službě z důvodu zdravotních následků služebního úrazu), bylo nutno vyjít z tzv. pravděpodobného výdělku namísto výdělku průměrného, když tento postup upravuje § 355 odst. 2 zákoníku práce. Způsob výpočtu tohoto výdělku pak vyplývá z § 356 zákoníku práce a je dle žalovaného podrobně popsán v odůvodnění jeho rozhodnutí. Vyjádřil názor, že použitím první varianty výpočtu vycházející ze služebního příjmu žalobce za odpracované hodiny v lednu 2007 nikterak nepochybil. Žalobce má pravdu v tom, že pro výpočet pravděpodobného příjmu lze použít více variant. Má dle žalovaného pravdu také v tom, že pokud by v rozhodném období pracoval, měl by služební příjem ve výši 31.970,-- Kč. Ustanovení § 355 zákoníku práce však výslovně nestanoví, že by měla být použita varianta pro žalobce výhodnější (na rozdíl např. od § 357 odst. 2 nebo § 360 zákoníku práce). Protože žalobce odpracoval v rozhodném období 75 hodin, tj.

10 dnů, bylo nutné použít variantu výpočtu pravděpodobného výdělku, která vychází z hrubého služebního příjmu žalobcem skutečně dosaženého v lednu 2007.

Žalovaný se také neztotožnil s názorem žalobce, že ke služebnímu příjmu za měsíc leden 2007 bylo třeba automaticky připočítat 1/12 odměn vyplácených v roce 2006. Podmínky, za nichž lze přiznat příslušníkovi odměnu jsou vymezeny v § 123 zákona o služebním poměru. Nejedná se tedy o nárokovou složku služebního příjmu, její přiznání závisí na mnoha okolnostech. Navíc pokud žalobce pracoval v 1. čtvrtletí roku 2007 pouze 10 pracovních dnů, stěží mohl naplnit podmínky pro přiznání peněžitě odměny, ta se ostatně v tomto období většinou nevyplácí.

Ve druhé části vyjádření ke třetí žalobcově námitce žalovaný sdělil, že pokud se žalobce odvolává na rozhodnutí ředitele kanceláře žalovaného ze dne 24. 8. 2007, tak toto rozhodnutí se týkalo náhrady za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti příslušníka ke službě dle § 102 zákona o služebním poměru. Při výpočtu této náhrady ale bylo v souladu se zákonem vycházeno při stanovení průměrného žalobcova služebního příjmu z jiného období. Uvedeným rozhodnutím tedy rozhodně nebyl žalobci stanoven nový služební příjem, jak se mylně domnívá.

Ve třetí části vyjádřil žalovaný v reakci na žalobcovo tvrzení názor, že pokud by při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním příjmu žalobce po skončení jeho neschopnosti ke službě vycházel z průměrného služebního příjmu za 4. čtvrtletí roku 2006, ačkoliv toto čtvrtletí nepředcházelo datu vzniku škody, neodráželo by to věrněji skutečné žalobcovy příjmy. Takto vypočtenou náhradou by naopak byl žalobce neúměrně zvýhodněn oproti služebnímu příjmu, který by dosáhl, pokud by pracoval. Zdůraznil také, že předmětná náhrada je obvykle jednou ročně valorizována nařízením vlády podle vývoje inflace.

Obsahem čtvrté části bylo stanovisko žalovaného, dle něhož nelze do služebního příjmu započítat i náhradu za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě. Dle § 112 zákona o služebním poměru vzniká příslušníkovi nárok na služební příjem zásadně jen za vykonanou službu. Tato náhrada tedy není služebním příjmem, ale kompenzací (zpravidla jednorázovou), která se spolu se služebním příjmem nebo nemocenskou rovná průměrnému služebnímu příslušníka před vznikem neschopnosti ke službě. Ani v § 113 téhož zákona, který vymezuje, co tvoří služební příjem, není o zápočtu jakékoliv náhrady zmínka. Institut průměrného služebního příjmu, do něhož má být dle § 103 odst. 2 zákona o služebním poměru náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě poskytnuta, a případy, kdy má být použit, jsou pak stanoveny zákonem o služebním poměru.

Také poslední žalobní námitku považoval žalovaný za nedůvodnou. Uvedl, že žalobce splňuje podmínky vymezené v § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru, a proto mu také předmětná náhrada byla přiznána. Není sice výdělečně činný, ale pobírá invalidní důchod. Výše poskytované náhrady je upravena v § 103 odst. 2 zákona o služebním poměru. V souvislosti s jeho aplikací žalovaný z důvodu

absence judikatury k tomuto ustanovení, analogicky využil komentář k § 371 zákoníku práce. Toto ustanovení totiž upravuje stejnou náhradu a to prakticky shodným způsobem. S odkazem na judikaturu zdůraznil, že k tíži zaměstnavatele odpovědného za škodu nemůže jít nedosahování výdělku v důsledku vlastního rozhodnutí zaměstnance nebo situace na trhu práce, jestliže není plně využit jeho zbývající pracovní potenciál. K tomu dodal, že žalobce je částečně invalidní, je tedy schopen v omezené míře vykonávat soustavné zaměstnání nebo pracovat jako osoba samostatně výdělečně činná. Výdělečně činný však není, nemá služební příjem ani jiný výdělek, a proto mu žalovaný odečetl poměrnou část minimální mzdy z průměrného měsíčního příjmu (§ 4 písm. c) nařízení vlády č. 567/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Správnost takového postupu žalovaného potvrdilo i stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 16. 4. 2008, č.j. MV-7040-6/EKO-2008. V případě, že žalobce nevykonává žádnou práci, ať již pro nedostatek pracovních příležitostí či z vlastního rozhodnutí, je třeba dle žalovaného považovat minimální mzdu za dosahovaný výdělek.

Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při jednání dne 25. 1. 2011 setrvaly obě strany sporu na svých stanoviscích a procesních návrzích.

Následně krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). O věci usoudil následovně.

Nejdříve považoval za nutné vyjasnit, komu vlastně přísluší v projednávané věci postavení žalovaného. Žalobce za něj označil "Českou republiku – Hasičský záchranný sbor Královéhradeckého kraje". Učinil tak ovšem chybně. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je totiž dle § 69 s. ř. s. žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V přezkoumávané věci vydal rozhodnutí v posledním stupni ředitel Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje. Tomu tedy přísluší postavení žalovaného coby správního orgánu, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno. Z toho důvodu také s ním jako se žalovaným krajský soud soudní řízení od počátku vedl. Nemusel totiž vzhledem k nesprávnému označení strany žalované v žalobě žádat o nápravu tohoto nedostatku žalobce a to právě vzhledem ke skutečnosti, že kdo je žalovaným v tomto typu řízení před správním soudem stanoví přímo zákon, konkrétně shora citované ustanovení § 69 s. ř. s. Uvedené pochybení si uvědomil i žalobce, když při jednání ve věci již označoval žalovaného v souladu s citovaným zákonným ustanovením.

Pokud jde o žalobní námitky, nemohl krajský soud přisvědčit žalobci v tom, že výrok napadeného rozhodnutí žalovaného je neurčitý z důvodů v žalobě uvedených. Žalovaný se naopak při formulaci výroku rozhodnutí pohyboval plně v intencích znění § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru a v souladu s právním názory vyslovenými

krajským soudem v předchozím zrušujícím rozsudku v této věci ze dne 26. 11. 2009, č.j. 30Ca 28/2009-44. Z formulace výroku je nepochybné, že žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 5. 2008, č.j. HSHK-437/2008-KŘ, změnil v jeho výrokové části v celém rozsahu (v úplnosti), tedy nahradil výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí výroky I. a II. napadeného rozhodnutí. Ve výroku I. stanovil průměrný hrubý měsíční příjem žalobce pro výpočet náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 zákona o služebním poměru pro roky 2007 a 2008. Výrokem II. pak stanovil měsíční výši této náhrady poskytované žalobci pro totéž časové období. Tím dle krajského soudu splnil všechna zákonná kritéria kladená na výrok rozhodnutí orgánu veřejné správy. Výrok napadeného rozhodnutí je zřejmý, určitý a srozumitelný, nevzbuzuje pochyby, a nezpůsobuje tedy ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

K okamžiku vzniku škody a rozhodnému období pro zjištění výše průměrného příjmu pro potřeby určení výše náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě (dále též „renta“). Dle § 103 odst. 2 věty první zákona o služebním poměru se náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě příslušníkovi poskytuje ve výši, která se spolu se služebním příjmem nebo jiným výdělkem po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání, popřípadě s plným invalidním nebo s částečným invalidním důchodem poskytovaným z téhož důvodu nebo podporou v nezaměstnanosti anebo podporou při rekvalifikaci rovná průměrnému služebnímu příjmu před vznikem škody; ke zvýšení plného invalidního důchodu pro bezmocnost se nepřihlíží.

Průměrným výdělkem (potažmo průměrným služebním příjmem) před vznikem škody se rozumí průměrný výdělek (průměrný služební příjem) platný ke dni vzniku nároku na rentu (srovnej JUDr. Martin Mikyska: Odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání, nakladatelství ANAG, 2010). Tímto dnem je v přezkoumávané věci den 1. 6. 2007. Žalobce byl totiž v důsledku pracovního úrazu neschopen služby od 15. 1. 2007 do 31. 5. 2007. Teprve dnem následujícím mu vznikl nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě.

Instituty průměrného výdělku a rozhodného období zákon o služebním poměru neupravuje, je proto nutné vycházet z ustanovení zákoníku práce, který tak coby právní předpis obecnější povahy činí. V souvislosti s rozhodným obdobím je významný zejména § 354 zákoníku práce, podle něhož není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, je rozhodným obdobím předchozí kalendářní čtvrtletí. Tedy kalendářní čtvrtletí předcházející vzniku nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě. Z uvedeného je zřejmé, že rozhodným obdobím pro výpočet průměrného výdělku před vznikem škody je v žalobcově případě 1. čtvrtletí roku 2007. Žalobcem namítaná problematika „věrnosti odrazu“ jeho skutečných příjmů není pro stanovení rozhodného období právně relevantní. Žalovaný tedy v tomto směru nepochybil a přisvědčit je nutno také jeho vysvětlení, proč se rozhodné období u této náhrady liší od rozhodného období v případě žalobcova nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě. K tomu krajský soud pouze dodává, že k takovým situacím dochází v praxi

velmi často, protože v řadě případů předchází vzniku nároku na rentu dlouhodobá pracovní neschopnost.

Další níže uvedená žalobní tvrzení nemohl krajský soud shledat důvodnými z důvodu, na který přílehavě upozornil žalovaný ve vyjádření k žalobě. Žalobce v nich totiž opakovaně směřoval problematiku náhrady za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě (§ 102 zákona o služebním poměru) a náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě (§ 103 zákona o služebním poměru).

Jedná se o žalobní tvrzení, že žalovaný měl do žalobcova příjmu započítat i nemocenské dle § 102 odst. 2 věty poslední zákona o služebním poměru. Náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě a náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě jsou však dva zcela samostatné druhy náhrad, které nelze zaměňovat. Ustanovení § 102 zákona o služebním poměru tedy nedopadají a nemohou dopadat na otázky spojené s problematikou renty. Totéž se týká i žalobního tvrzení dovolávajícího se závěrů žalovaného, která učinil v řízení o náhradě za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě (viz rozhodnutí ředitele kanceláře žalovaného ze dne 24. 8. 2007, č.j. HSHK-645-1/KŘ-2007).

K otázce pravděpodobného výdělku. Dle § 355 odst. 1 zákoníku práce jestliže zaměstnanec v rozhodném období neodpracoval alespoň 21 dnů, použije se pravděpodobný výdělek. Dle odst. 2 téže normy pravděpodobný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, popřípadě z hrubé mzdy nebo platu, které by zřejmě dosáhl; přitom se přihlédne zejména k obvyklé výši jednotlivých složek mzdy nebo platu zaměstnance nebo ke mzdě nebo platu zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty.

Vzhledem k nikým nezpochybněné skutečnosti, že žalobce odpracoval v rozhodném období pouze 10 dnů, není sporu o tom, že použití institutu pravděpodobného výdělku je zcela namístě. Sporným zůstalo, kterým ze dvou shora uvedených způsobů měl žalovaný výši pravděpodobného výdělku stanovit. Uvedená problematika byla již v minulosti v ohnisku pozornosti civilních soudů včetně Nejvyššího soudu, který ve svém rozsudku ze dne 21. 11. 2006, sp. zn. 21 Cdo 58/2005, dospěl k závěru, že neodpracoval-li zaměstnanec v rozhodném období alespoň 22 dnů (dle předchozí právní úpravy - § 17 odst. 4 zákona o mzdě), může být pravděpodobný výdělek zaměstnance zjištěn z hrubé mzdy, kterou zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, jestliže se počet odpracovaných dnů blíží stanovené hranici 22 dnů. V případě, že zaměstnanec nedosáhl v rozhodném období žádný výdělek, je třeba jeho pravděpodobný výdělek zjistit z hrubé mzdy, kterou by zřejmě dosáhl. Z citovaného rozhodnutí krajský soud vyjímá: „*Jako podmínka pro zjištění průměrného výdělku je stanoveno odpracování alespoň 22 dnů. Jestliže zaměstnanec tento počet dnů v rozhodném období neodpracuje, používá se pro pracovněprávní účely místo průměrného výdělku pravděpodobný výdělek, který se*

zjistí buď z hrubé mzdy, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, nebo z hrubé mzdy, které by zřejmě dosáhl. Jestliže zaměstnanec odpracuje takový počet dnů, který se blíží stanovené hranici 22 dnů, může být pravděpodobným průměrným výdělkem již samotný výsledek výpočtu zjištěný z hrubé mzdy zúčtované v rozhodném období a z doby odpracované v rozhodném období, který není třeba dále upravovat, prokáže-li se, že zjištěný výsledek je vzhledem k okolnostem případu „pravděpodobný“. Nedosáhne-li však zaměstnanec v rozhodném období žádné mzdy, anebo jestliže je pochybné, že by dosažený výdělek mohl být výdělkem, jehož by zaměstnanec dosáhl, kdyby pracoval, je třeba se zabývat zjištěním, jaká by byla zákona o mzdě hrubá mzda, které by zřejmě dosáhl.“

Uvedené závěry lze dle krajského soudu plně aplikovat i v přezkoumávané věci, tedy za účinnosti nové právní úpravy (§ 355 odst. 2 zákoníku práce), která se liší v podstatě pouze tím, že uvedená hranice byla snížena na 21 dnů. S ohledem na skutkový stav není pochybností o tom, že žalobce odpracoval v rozhodném období 10 dnů a to na pozici a za platových podmínek, za kterých by pracoval, i kdyby u něj důvody neschopnosti ke službě nenastaly. Není tedy ve smyslu závěrů shora citovaného rozsudku pochybné, že dosažený výdělek mohl být výdělkem, jehož by žalobce dosáhl, kdyby pracoval. Jsou tedy splněny zákonné podmínky pro stanovení výše pravděpodobného výdělku způsobem, jakým postupoval žalovaný. A to bez ohledu na skutečnost, že by postup navrhaný žalobcem byl pro něj o něco výhodnější.

Ztotožnit se nemohl krajský soud ani s námitkou žalobce, že ke služebnímu příjmu v rozhodném období měl žalovaný přičíst ještě poměrnou část odměn vyplácených v roce 2006. S ohledem na ustanovení § 123 zákona o služebním poměru se nejedná o nárokovou složku služebního příjmu. Za 1. čtvrtletí roku 2007 žádná odměna žalobci udělena nebyla, a žalovaný proto postupoval správně, pokud při výpočtu pravděpodobného výdělku s žádnou výší odměny nepočítal. Takový postup by ostatně byl v rozporu se shora uvedeným způsobem výpočtu žalobcova pravděpodobného výdělku v rozhodném období stanoveným § 355 odst. 2 zákoníku práce.

Ke stejnému závěru krajský soud dospěl i ohledně názoru žalobce, že do jeho služebního příjmu za rozhodné období by měla být započítána také náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě. K takovému postupu rovněž nebyl zákonný důvod, neboť náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě nepatří mezi složky služebního příjmu ve smyslu § 113 zákona o služebním poměru.

Pokud jde o poslední žalobní námitku a v ní vznesenou otázku odpočtu poměrné části minimální mzdy od zjištěného průměrného služebního příjmu před vznikem škody, uvádí krajský soud následující. Odpověď je nutno hledat v ustanovení § 103 odst. 2 zákona o služebním poměru. Větu první již krajský soud shora citoval. Věta druhá zní : Za dosahovaný výdělek se považuje výdělek alespoň ve výši minimální mzdy stanovené zvláštním právním předpisem, z minimální mzdy

se vychází též v případě, že skončila výplata podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci z důvodů uplynutí doby, po kterou se podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci poskytuje.

Náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě se tedy poskytuje ve výši, která se spolu se služebním příjmem nebo jiným výdělkem po služebním úrazu, popřípadě s plným invalidním nebo s částečným invalidním důchodem poskytovaným z téhož důvodu, rovná průměrnému služebnímu příjmu před vznikem škody. Od zjištěného průměrného služebního příjmu před vznikem škody (v přezkoumávané věci zjištěného jako pravděpodobný výdělek dle § 355 odst. 2 zákoníku práce; viz shora) je tedy nutno u žalobce odečíst jednak výši jemu přiznaného částečného invalidního důchodu a jednak výši tzv. dosahovaného výdělku po služebním úrazu, za který se ze zákona považuje vždy alespoň výše minimální mzdy. Žalovaný tedy postupoval při stanovení výše žalobcovy ztráty na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě plně v souladu s tímto zákonným principem, když také správně zohlednil skutečnost, že žalobce je poživitelem částečného invalidního důchodu, a proto mu s odkazem na § 4 písm. c) nařízení vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy, o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě za práci ve ztíženém pracovním prostředí, od zjištěného výdělku před vznikem škody neodečetl plnou výši minimální mzdy, ale pouze 75% její výše.

Krajský soud proto uzavírá, že z důvodů shora uvedených žalovaný stanovil jak výši průměrného měsíčního příjmu pro výpočet žalobcovy renty, tak vlastní výši této renty pro předmětná období, v souladu se zákonnou úpravou, konkrétně se zákonem o služebním poměru a zákoníkem práce.

Protože tedy krajský soud žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou, nezbylo mu, než žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný, ten však náklady řízení neúčtoval, protože mu žádné nevznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí

být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. ledna 2011

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu